

som de saaledes skal give Afkald paa. Denne Sikkerhed skal efter Lord Robert Cecil's Forslag bestaa i et almindeligt Forsvarsforbund indenfor visse geografiske Grænser.

Det blandede Udvalg udtalte i Anledning af disse Forslag, at det vilde være ønskeligt,

at der afsluttedes en almindelig Overenskomst mellem Staterne, gaaende ud paa at yde Bistand mod Angreb og

at Rustningerne indskrænkedes saaledes, at den nationale Sikkerhed ikke svækkedes, ikke blot for den enkelte Stat, men for alle Signatarmagters Vedkommende.

Under 3die Udvalgs Forhandlinger vedrørende det ovennævnte Spørgsmaal gjorde man fra dansk Side gældende, at det for et Land med Danmarks Beliggenhed og militære Hjælpemidler vilde have de allerstørste Betæneligheder at paatage sig en Forpligtelse til at deltage i Militæraktioner udenfor Landets Grænser eller i det hele taget at paatage sig videregaaende Forpligtelser i saa Henseende, end hvad der allerede er indeholdt i Forbundspagtens Art. 16.

Man kunde fra dansk Side ogsaa tænke sig andre Midler til en Formindskelse af Krigsfaren i Europa, ved hvis Gennemførelse ogsaa de mindre Lande kunde medvirke, saaledes gennem Anerkendelse og Haandhævelse af nye Retsgrundsætninger, der var egnet til at fjerne eller formindske de hyppigste Motiver til Krigsførelse, f. Eks. ved en principiel Erklæring om, at Landudvidelser i Europa ikke skulde kunne kræves som Følge af Krigsførelse, Erobring eller Fredsslutning. Det var naturligvis ikke Tanken, at Anerkendelsen af saadanne nye Retsgrundsætninger alene skulde være tilstrækkelig til at forhindre fremtidige Krige, men at de i Forbindelse med de i Forbundspagten anviste Veje til saavidt muligt at forhindre Kriges Udbrud maaske ogsaa kunde bidrage til at formindske Krigsfaren. Et andet Middel til at svække Motiverne til Krigsførelse vilde f. Eks. være en Bestemmelse om, at den sejrende Part fremtidig ikke skulde kunne kræve Krigsskades-

erstatning i Henhold til en med den be-sejrede Part truffet Aftale, men at Fast-sættelsen af Skadeserstatningen skulde finde Sted af Forbundsraadet, under Hensyntagen til den af enhver af de krigsførende Parter udviste Skyld ved Krigens Udbrud, eventuelt med Rekurs til den mellemfolkelige Domstol i Haag.

Fra norsk og svensk Side fremhævedes det, at ligesaa vist som mange Stater ikke vilde nedsætte deres Rustninger uden til Gengæld at faa Garanti, saaledes vilde der ogsaa være andre Stater, der vilde være betænkelig ved de Byrder, som en Garantiaftale kunde komme til at paalægge dem.

Disse Udtalelser imødegik Lord Robert Cecil, idet han udtalte, at de skandinaviske Lande maatte spørge sig selv om, hvorvidt Krigsfaren betød et Onde og skabte en stadig Følelse af Fare og Usikkerhed. Hvis Landene besvarede disse Spørgsmaal bekræftende, maatte de ogsaa arbejde med paa at søge at gennemføre en Afrustning. De store Lande i Europa vilde ikke gaa til en Afrustning, medmindre de til Gengæld fik en Sikkerhed. Dette var det centrale Punkt i Spørgsmaalet, som man ikke kunde komme udenom. Han henstillede indtrængende til de skandinaviske Lande, at de ikke maatte indtage det Standpunkt, at de ikke vilde paatage sig nogen som helst Byrde for at sikre Afrustning, thi et saadant Standpunkt vilde efter hans Mening ikke kunne forsvares fra et internationalt Synspunkt.

Fra fransk Side fremhævedes det med Hensyn til de fra skandinavisk Side fremførte Betæneligheder, at selv om det var nødvendigt, at Afrustning for at være effektiv ogsaa maatte være almindelig, var det ikke nødvendigt, at Garantioverenskomsten ogsaa skulde være det, og de Lande, der ikke ønskede at slutte sig til en saadan, kunde lade være dermed.

Paa Grundlag af de i Udvalget faldne Udtalelser udarbejdede et Redaktionsudvalg Forslag til Beslutninger, som senere godkendes af Forsamlingen, jfr. nedenfor Sp. 5555 (XIV). Det vil bemærkes, at de saaledes ved-